

[86] 0782

číslo:

NEPRODEJNĚ!

Č E R V E N - Měsíc růží

V červnu jaro dosáhlo již svého vrcholu a rychle předává vládu všemocnému létu, která nastaví roh hojnosti všemu, co jaro zplodilo. Louky se přemění v pestré koberce - koberce květů, zářících na sytě zeleném podkladu štavnatých trav. Tu převládá bílá barva kopretin nebo žlutá pryskyřičníků, zde zase červená kohoutků a modrá zvonků. Je to krásné a nenapodobitelné. Vše to co vyrostlo do krásy ukrylo hnízda bažantů a koroptví, nastavilo prostřený stůl mladým zajícům a kolouchům a to vše se má na konec měsíce proměnit ve voňavé seno. V lese se nalévají bobule borůvek a na slunných pasekách leží prvé dary přírody - slaské červené jahody. Srnčí v rezatých kabátcích slaví své zásnuby, zatímco liška se má co ohánět, aby uživila stále hladové krky odrostlých mláďat. Louže se hemží pulci a okolí rybníků je naplněno křikem hnízdícího ptactva. Rána jsou promočena rosou, plná zpěvu ptáků, dny dlouhé, večery těžké vůní lip a akátů, noci tajemné, plné svatojánských mušek, které spěšou se skřehotajícimi žábami čini z června kouzelný měsíc.

Kouzelný už tím, že vecholí období příprav na velké vandry. Období, kdy je příroda rozvinuta v celé své nádheře a na své zelené stezce nestačíš přejímat plné hrsti zážitků a krás poznání, kterými tě na každém kroku obdařuje. Doba, kdy konečně po celodenní štači můžeš konečně v chladivých vlnách řek a rybníků, ozářených krvavým odleskem zapadajícího slunce, svalčit své unavené tělo, kdy znaven krásnou únavou se položíš do mechu u malého ohně a jen hvězdy nad hlavou jsou svědky tvého snění. Kdy si v duchu stále opakuješ své skálopevné přesvědčení o tom, že u nás na Šumavě jsou mnohem polzračnější vody než kdekoliv jinde. Mnohem rozlehlejší louky, mnohem zelenější lesy. Mnohem hustší křoviska. Mnohem větší nevěsti a mnohem hezčí holky. A stále se jen divíš, že to ti druzí nevidí, že je to snad tím, že jako každý šumavský tulák máš mnohem lepší oči.

Na svých cestách potkáváš stále více kamarádů a navazuješ nová přátelství. Je to snad i čas, kdy se konečně můžeš v klidu zamyslet nad otázkami, které ti dávno vetají hlavou. Například o tom, že časopis, jehožové číslo ti právě vykukuje z kapsy bateláreku, se jmenuje Jižan, že mnoho trampů si říká stejně a ty sám hrde, i když s úsměvem na tváři, nosíš na rameni vlajku konfederace. Jenže, když se ti to tak honí hlavou, nezbyvá ti, než zamyslet se nad tím, proč je vlastně trempstvo u nás rozděleno na dvě skupiny. Někde jsi zaslechl něco o tom, že je to snad kvůli tomu, aby proti sobě hrály různé hry, aby se kamarádi zavzávě hecovali a společně se směli vtipům vymyšleným na druhou stranu a podobně. Jenže - někdy se ti už ty vtipy a kanady zrají, trochu hrbný a uvažuješ o tom, jestli někteří tu "válku" Severu proti Jihu nepřehánjí. Jsou severáni a jižani, dobrá, ale to přece nemůže znamenat, že kvůli tomu přestaneme být i kamarády. To snad ne? A po některých smutných zkušenostech není divu, že nejen tebe napadá, jestli by nebylo lepší zahodit válku, která byla před více než sto lety, než dnešní kamarádství. Jenže málokdo se nad tím zamyslí....

A V LÉTĚ.....

..... pojedeme s partou ne velký vanar. Bude to tvůj první a já ti na něm ukážu spoustu prima věcí. Posadím tě v lese na pařez, starý a přesto pevný zbytek dřívějšího života, nebo zapadneš do mechu jako do nejměkčí lenošky. Natáhneš do sebe vůni jehličí i jemný přitažlivý pach stromů. Jejich koruny, co jsou jako píšťaly varhan a vítr v nich přehrává své noty, ti zároveň připomenou zaposlouchané, zarostlé hlavy ctitelů beatu. A začneš chápat tajemství, jež známe jen my, kteří chodíme ven s očima táááhle otevřenýma.

A až západ slunce předvede nejbarevnější reflektor, bude teprve konec prvního jeznání. Pak tě hřející oheň vyprovokuje hledat stíny mihajících se věcí. Když se zadíváš na jiskry vyletující z ohně, uvidíš, že zůstaly jiskřit vysoko na obloze. A to už je nekonečnost. Budeš přemýšlet a marně si lámat hlavu. Tak toho raději necháš a lehneš si. Přikryješ se dokou a tmou a vůbec ti nebudou vadit strašidelné zvuky lesa. Protože přítel se přítele nebojí. K ránu tě probudí kapky, které chvilku vytukají své poselství na celtu. A slunce zas utopí teplou záplavou uplakanou trávu. Asi se mu po ní stýskalo. To je život. Právě jako navlhlý náhdelník pavučiny, který zatouží po lesku, aby jím lákal mušky. Tenhle den bude úplně jiný. Jen mám z něčeho strach. Z tvojí mámy, až se vrátíme. Asi bude moc rozhořčena čím vším jsme načichli.....

Jura

Až tvoje cesty nebudou nikde končit, lesy ti budou nízké
a země moc malá - pak jsi náš!

HUDEBNÍCI NA VANDRU

I mezi našimi významnými hudebníky z la trampská myšlenka své stoupence. Např. hudební skladatel Vítězslav Novák byl vášnivý tramp, turista a horolezec. Při je nom z oválných pochodů ve Vysokých Tatrách dokonce utrpěl v žné zranění. Boulky beskydskými horami ho přivelely k lešské a valašské lidové kultuře, která se pak stala jedním ze zdrojů jeho skladatelské tvorby.

Známý představitel českého jazzu Jaroslav Ježek, byl přes svou vážnou zrakovou chorobu, zaníceným trampem. Jeho společníci vyprávějí, že právě za toulek ve volné přírodě a u táborových ohňů ho napadaly podivuhodné myšlenky, melodie a písně, které náhodně improvizoval na harmoniku.

Nejvášnivějším trampem - hudebníkem, byl nepochybně někdejší šéf České filharmonie a pozdější národní umělec Václav Talich. Když ze sebe chtěl o prázdninách setřást prach velkoměst, v nichž po celou sezónu vystupoval, oblékl se do starých, záplatovaných šatů, naplnil mošnu zásobami jídla a vydal se "bloumat přírodou." Ve dvacátých letech byl zadržen na břehu Otavy četnickou hlídkou. Prý pro zpustlý obličej a proděravělý klobouk a také proto, že chodil bos. Zkrátka - světově proslulého dirigenta v roli trampa považovali za tuláka. Čeští hudebníci měli tedy tramping v oblíbě. Snad proto také tak často přispěli ke vzniku hezké trampské písničky....

Až jednou, v honbě za štěstím, je opravdu najdete, podobně
jako stařenka hledající brýle zjistíte, že vám štěstí sedělo
na nose....

Teda Suchej vršek neznáte. Už je to taky hezká řádka let co sme se tam honili nejmín dvakrát do měsíce a za každého počasí. Čert ví, jak to tam dneska vypadá.

Tenkrát to bejvalo neuvěřitelný dobrodružství. Už jenom ta cesta. Bylo to vod nás nějakých třicet kiláků. Má rozum, že pro normálního kolaře /teda jako bycikli myslím/, kterej eště nepřesedlal na fáro, to mážou bejt slabý dvě dupavý hodinky. Víc ne. Kolikrát sme toho víc ušli než ujeli. No, po cestě sme kola zaparkovali v hospodě, vrazilí do sebe po žlutý tekutině a vyrazili sme na pár zbejvajících kiláků po svejch. Jako dycky. Šli sme samá sranda. Nikdo z nás neměl páru, že jdeme na Suchej naposled.

Řeknu vám, jak to bylo. Bylo to z kraje září. Teď sme se tedy vraceli na milý, starý místo a těšili se jak malý haranti. Fakt. Suchej vršek to byl klid a pohoda a byl jenom náš. Co sme pamatovali, nikdo nám tam nepách mimo starýho Flačka, kterej k nám vobčas zabloudil při šoulačkách po rajónu. Pozoroval jak mu rostou smrčky, věděl vo každým živáčkovi v hájemství. Co ten do nás naládoval moudrostí. Byl to náš dědek a k Suchému patřil. Cizáky sme tam nikdá neměli. Ani houbaře, který jak známo prolezou všechno. Je to docela pochopitelný. Von náš Suchej byl vlastně takovej vysokéj kopek s pěknou skalnatou čepicí, kolem který mu frajersky rostly hezký laťáky a dvě starý sosny, krásně pokroucený. Mezi těma sosnama byl přírodou dobře vymyšlenéj skalná převis, kterej Suchému vršku dal vlastně jméno. Klidně mohlo pršet jak když prostřelíte vodojem, a to bylo dost často a na Suchym to nevadilo. Něco vzal vápenec a potom pod tím převisem bylo věčný, neměnitelný sucho. Tam byla naše skrýš. Měli sme tam podestýlku na bylení a suchý topení. Jak sme dorazili, stačilo sebou hodit, šáhlo se pod skálu, zatopilo a byli sme jak v sedmým čuntráckým nebi. I kdyby byl slet čarodějnic.

Až ten den. Na kolejší vyhlídce sme fačovali jako vobvykle páru na těch pár metřů, který nám zbejvaly pod čepicí. Už tam to bylo náký všelijaký. Pod čepicí to byla tutovka. Něko nám na place hospodařil. Šerif Bandy ani neabilejskal hvězdu, jak to jinak v tak vážnejch chvílích dělal a spustil hrozný řeči.

Jen to hučelo. Jak jsme se rozkoukávali, zarazil ty řeči šerifovi Kečky. Před Kečkým se strachy třás kaejakej kůň. Tak měl krivý nohy. Ale jinak měl myslivnu na správným místě a v lese čet jak v románu. Z nás nejlíp. Šetrhende sme mu ale říkat nesměli. Byl na to háklivej. Ve chvílích svatýho zanícení prohlášoval že takový žovcovský moudrosti nežere a že je mu starej Flaček stokrát milejší než celej Šetrhend, kterej nepozná zajedí bobek vod toho jiatýho výtvoru srnky. Svoje výlevy končival tvrzením, že když tomu tak není, tak že zbaští svoje Kečky. Pokud vím, nikdá je neslupnul. Von zkrátka věděl. Tenkrát taky. Když se Bandy uklidnil, prohlásil, že se budeme muset stěhovat. Suchej nám vobradila srna. Ví srní bůh kam se tam ta potvora jedna dokodrcal. Jstý bylo a Kečky to všech dobře přečet, že se usalašila akorát

pod převisem. Ani s, e se nerozbalovali, když sme táhli za jiným flekem, očuřela na nás z uctivý vzdálenosti. Pak trochu vyčerpěně zakroužila a bylo vidět, že je šptná nejmíň na jeden bah. Asi v nějaký těžký chvíli padla na naše loupě a to jí možná zachránilo. Gus přihrál Kečkymu. Dal se slyšet, že vono je stejně všechno relativní, protože viděno tou chlupaticí sme vlastně vetřelci my a vona domácí. A potom, Suchej už známe, tak se nám nic nestane, když se mrknem jinam. Tak sme vypadli. Tak sme vypadli. Nechali sme za sebou už ne Suchej, ale Srní vršek. Vo pár kiláků dál sme to ten den rozbalili na Špacíráku. Bylo to tam docela pěkný, ale po tom suchu se nám už pořád stejskalo. Roky trochu poskočily. V jeden z těch našich pěti makovic uzrál nápad, že si pudeme na Srnčí, bejvalej Suchej, voplakat pětiletý vodloučení. Už sme tam neměli chodit.

To posvátný místo bylo jak po náletě. Chlupaticí, kde tý byl konec. Vod našich sosen nám sem nes vítr pořádnej vyrvál. Na campu bordel. Nic přívětivýho a útulnýho. Pod převisem sklad flašek vod různýho pitiva. Vokolo jak na vobecní skládce. Hošaním, co tam polehávali, ztvrdly rysy, když si Sandy zahrála na zpověnici. Tam sme přišli na to, že mastnota může kapat i z čunráků. Ani sme se s nima nemazali. Cestou na Špacířku sme za sebou nechali rozeřvaný takytrempíře, který sou schopný vyhnat z lesa všechno živý. Co čunráckýho nobe se roz odně nedostanou. Aspoň se tam s nima nesetkáme. Vocházeli sme bez řeči. Bylo nám docet smutno. Řeči, že sme tam neměli chodit, zateh Sandy. Ty pěkný chvílky na suchym nemožla ani ta parta srabíků vygumovat, prohlásil docela slavnostně. Vostatně - dobrejch fleků je eště pořád dost. A na moři dobrejch campů se najdou dobrý party, který vám udělají místo u svýho vohně. Tak jakýpak nářky. Vono je fajn mít kam jít...

HNĚDÁ FOTOGRAFIE

V teplém prostoru měsi
vzpomínek bílá stopa
poezie okamžiku
co odrazí se v ložce aparátu.
Pod červeným sv tlem
kreativké bolesti ztráty
jako když za ráiš na chvíli loch
několik hnečých vesed
vývojkou psaných...

HANKA

I severani mají sobř věci. Posuďte sami.

MLÍČKA ZA VOJÁKA

Popřej mi, Pane, abych v boji, který jde životem, měl odvahu a riskoval a mám-li vyhrát, dej, aby to bylo podle zákona a aby přitom má víra a čest se udržela vysoko. A mám-li prohrát, dej, abych dove l stát u cesty a pozdravit vítěze až půjde kolem....

Jen nech lidi ať ti říkaj, že jsi blázen. Vždyť jen ty víš, jak je to silný pocit, probouzet se v mrazivém ránu. Tyhle páncity, aně, i tu zimu, necokáže procítit člověk, který spí doma a spí jak to bohužel dělá většina lidí - bez lásky....

MONOLOG U SILNICE

Tak sem si voblík zelený kvádro a svojí khaki výbavičku a razím z města. Teď stojím na dvěstěčtyřicátým kilometru, nádobíčko vopřený vo vyvrácenej patník a čumím do šedivýho prachu silnice. Ať koukám jak koukám, auto na vobzoru žádný. A tak kopu děravou teniskou do šutrů, plivám na asfaltku skrz díru v předních zubech a čekám. Slunce pálí na plný pecky, žízeň jak trám, kamarádi vo půl stovky kiláků dál a v kapse ani vindru.

Bylo by příjemný fláknout sebou někde u vody do zelený trávy a jen tak civět do nebe. Nebo sedět ve voňavým jehličí ve stínu lesa a povídat si s kamarádama vo ženských, vo pivě a vo všem možným. Nebo plavat v chladivý vodě vedle pěkný, vopálený holky a vykládat si vo krásách přírody. Jó, marný by to nebylo. Kdyby aspoň něco jelo. Je to dneska mizérie. Ani nohs, tedy chci říci, ani kolo a tři hodiny vodpoledne. Božem jak dlouho tady už vlastně tvrdnu a čekám na mizernýho stopa. Kluci už možná mají čekání dost a šli hledat novej flek a já nemám ani naději, že se k nim dostanu. Je to psí život. A to vedro.... Kdybych aspoň měl co kouřit, ale v kapse je jen pár drobků vod chleba a rozsypanej tabák. Hrom aby to spral! Zatracená štace.

Nad kopcem se něco zablejsklo, sakra... no jo, něco jede. Asi nějakej sváteční jezdec v emběčku. Nedělníci sou nejhorsí, bojí se, abysme jim neprošoupali koženkový potahy nebo co. Ba ne, asi to bude autobus nebo - fakt, je to nákladák. Snad tirák, dálkaři - to bych moh mít štísko. Nechám ho přijet eště kousek a teď zamávat. No tak, člověče, zpomal, přece mě nenecháš smažit se tady eště další hodinu. Ježíš! Kriste, von mě nevěme! Ty nádivo, sádelníku fousatá, nafoukaná, spařit by ses měl. Zastavil!!! Honem usárnu a fofrem nastoupit. Nu, přece jen je to prima den, hezký počasí, dobrej stop, sympatickej řidič a kluci čekaj jen vo pár kilásků dál.... Fajn sobota!

Slunce již dávno zapadlo za Boubínský prales
a skupina trampů se ukládá k nočnímu spánku,
do spacáků a děk se vkrádá noční chlad,
temnou nocí jsou slyšet vlaky, jež narušují
ten krásný pocit noci,
noci bezmocnosti, noci snů.
Měsíc postříbřil krajinu
a hvězdy zvou na velkou slavnost.

Mája

MOTTO:

Staneš-li na vrcholu Blanského lesa za průzračného letního jitra, jsi okouzlen obrazem nenapodobitelným. Na východě, nad vrcholky Novohradských hor, se zvolna fiškovým obzorem prodírá rudý kotouč slunce. Jeho paprsky rozhoří ledovce na jihu ležících Alp, aby později pohladily oblé, táhlé, hlubokými lesy porostlé hřbety z mlhy se nořícího panství kdysi mocného rodu Vítkova, jehož hradu silueta se ostře rýsuje na bílém pozadí Alpských velehor. Mohutný Plešný i bájný Boubín na západě si přivstaly a hledí na své podhůří ještě v mlžných peřinách dřímající. V podvědomí jako bys slyšel zvonce stád pasoucích se na horských úbočích, jako bys tušil krouživý let jestřába vzlétnuvšího k rannímu lovu. Co nevidět se zatřpytí hladina Lipenského jezera, na jehož struny zahraje vánek ranní sonátu, jejíž ozvěna rozezvučí skály nad Plešným jezerem a to je ponese dál na severozápad - k bavorskému Javoru a ostatním jezerům. Snil bys dál, nebýt rorýse, který jako blesk sjel vzduchem a probudil tě ze sna. Nebyl to však sen. Byla to Šumava v celé své nádheře a přece tak prostá.

STRÁNKA K POBAVENÍ

Mestic kouřil.

Měl však ve výrazu tváře něco, co mě nevýslovně popuzovalo. Nenávistně jsem na něho pohlédl.

Mestic kouřil dál.

Pohlédl jsem na něj ještě nenávistněji.

Mestic kouřil klidně dál.

Pohlédl jsem na něj zavile. Mestic kouřil provokativně dál. A tu jsem to již nevydržel.

"V přítomnosti dámy se nekouří!" zařval jsem na něj a srazil ho jedinou dobře mířenou ranou ze svého revolveru.

Tak rychle, že ani neměl čas víceméně správně namítnout, že se tady, ani v nejbližším okolí žádná dáma nevyskytuje....

Hobo vyhraje v loterii první cenu.

"Co budete s tolika penězi dělat?" ptají se novináři.

"Co by," škrábe se za uchem tulák. "Asi si koupím most.

Ale budu po něm spát úplně sám!"

Dva kamarádi potkají třetího.

"Cos dělal, člověče, dyť seš plnej modřin?"

"Ale, Fred je opravdu kamarád. Vsadil jsem se s ním kdo se nahne víc nad roklí a on mě nechl vyhrát..."

Veze jeden bohatý Paďour svou rodinu autem na chatu. Vidí na mezi trampa, který ležel a kousal stéblo trávy.

"Jak zde můžete pojídat takovou trávu?"

Nemám nic jiného, pane." odvětil tramp.

I zželelo se majiteli auta osamělého trempíře a vyběhl ho s gestem dobrodince.

"Pojďte tedy ke mě na chatu, tam vezmete trávy co chcete, svaží a štvatné..."

"...a kdybys viděl

kamaráde ty její

krásné šedé oči..."

"Vážně?"

"...a ty její rozkošné rtíky..."

"Jo?"

"A to tělíčko co má ta slečna!"

"Opravau?"

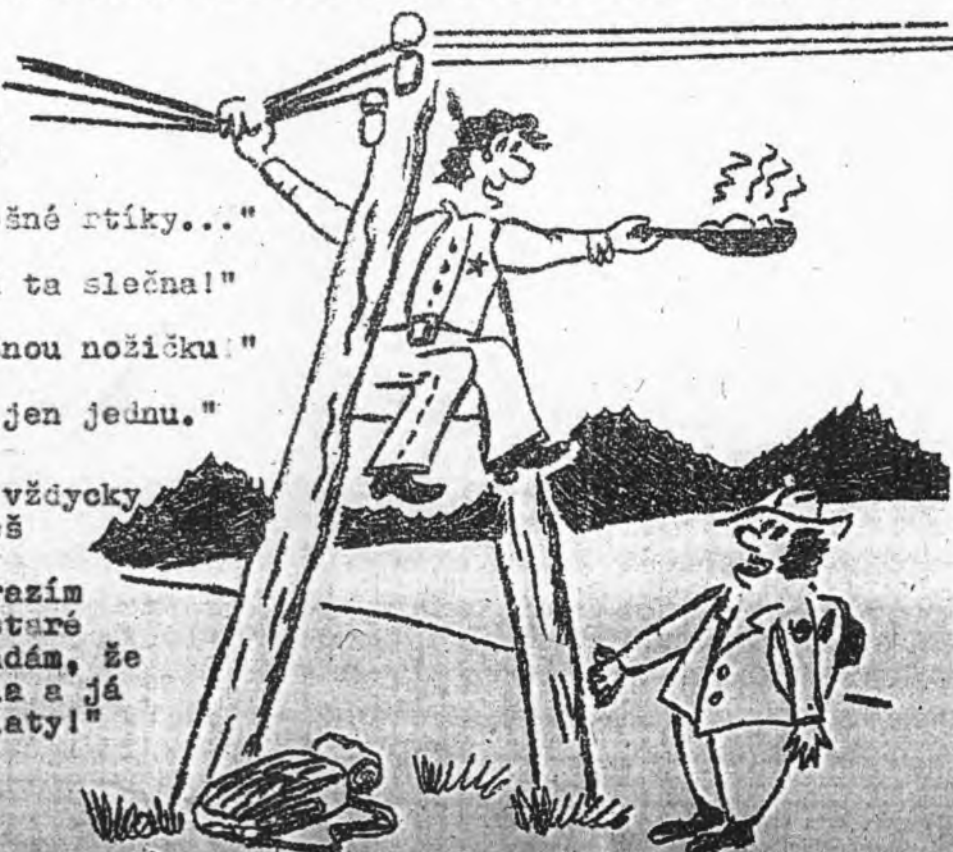
"...a tu milou, něžnou nožičku!"

"Jak to, nožičku?"

"No, vona má totiž jen jednu."

"Ty, Same, proč si vždycky po vejplatě natrhneš kapsu?"

"No to je jasné. Urazím nějaké to pivko a staré pak doma ještě vynadám, že mi tu kapsu nezašila a já ztratil půlku vejplaty!"

JAKEJ DRSNÁK ?! PŘECE TO NEBUDU
UJÍT STUDENÝ !!!

ZVLÁŠTNÍ ZNAMENÍ TOUHA....

.... je název cyklů trampských večerů v budějovické "Bedně," při nichž se povídá o vzniku a vývoji trampingu, o trampské písničce a trampování vůbec, ale hlavně se hraje a zpívá nebo i jen v pohodě poslouchá při vystoupení renomovaných muzikantů. Tvůrci večerů - Kayman se Žalmanem - spolu s hostitelskou dvojicí bratří Ryvolů, se stěfili přefolkovanému jihočeskému publiku do noty. A nejen jemu. Už na první večer, který se konal ještě v třesnutých únorových dnech, přijeli kamarádi nejen z jižních teritorií, ale až z Prahy, Plzně ba i Gottwaldova a co víc, vytrvali i na druhý večer, kdy již /ač bylo jaro/rtuť teploměru vyšplhala na 33 stupňů Celsia. Ač se jednalo o pracovní den uprostřed týdne, neváhali a za krásnou muzikou putovali přes půl republiky. A tak staří prošedivělí pardi /např. z Údolí Sporů či Stropnických osad/ spolu s teprve začínajícími trampskými zelenáči utvořili tak vynikající publikum, že se kapelám jen těžko opouštělo místo jejich triumfu. Ono není divu. Kdo slyšel jak dovede hrát Červánek staré trampské evergreeny - byť už jen ve dvojici a navíc s nachlazeným Gibsonem - ten si určitě řekne, že by určitě nebylo na škodu zkusit pozvat ještě další, jim podobné, ať už se jedná o Setlery, Inkognito kvartet, Racky. I druhý večer přinesl lahůdku. Pardubickou Stopu, dvojnásobného držitele Porty a kamarády, kterým to fakt "šlape." Ani Žalman neodolal a zahrál si s nimi pět svých písniček. O zralém muzikantsví wabiho a Mikiho by asi bylo zbytečné se šířit. Snad se zmíníme jen o tom, že jejich vystoupení pasovalo nejen k třicetinám Zlatého Klíče, ale posléze i k životním jubilejím obou jmenovaných. Jak bylo trefně poznamenáno, wabi slaví na den MLR a Miki si vybral den prvního letu do vesmíru. Oba oslavenci neodešli s prázdnou. Kamarádi z Hvězdy Jihu jim věnovali grilované kuře, nad kterým se sbíhaly sliny celému sálu... Ale abychom neoplývali jen superlativy. Vyskytly se i drobné nesrovnalosti, ale ty jistě postupem doby zmizí. Jsou problémy se vstupenkami. Sál je plánovaný pro 300 lidí a nás se sem našlapalo v dubnu už přes 400. Jak vidět, zájem kamarádů o tento pořad předčil očekávání a spousta neuspokojených zájemců musela odejít s prázdnou. Ale ruku na srdce. Snad by bylo možno konat pořad ve velkém sále UK RCH. Zde by rezervy v místech relativně byly, ale... nesvědčí těmto kamarádkám posezením spíše "komorní" prostředí pro užší okruh posluchačů? Snad by podle Mikiho pomohla "nafukovací" hala, ale ta atmosféra by už určitě nebyla taková. Druhým problémem je snad, Kaymane, Tvůj přístup ke konferování. Kluk jako Ty, zkušený pořádáním pražských Trail Song's a podobných akcí, by snad mohl najít k publiku jiný přístup, než jen sedět za stolem a předčítat z připravených papírů. I otázky a názory diváků mi chvílemi připadaly být odbavovány rychlostí expressu. Ale buďme objektivní. Na druhé straně Tvé vyprávění o vývoji a historii trampingu jistě tento malý nedostatek v plné míře nahradí a kdybys mohl pozvat k sobě na jeviště i pamětníky oněch dob, o které nebyla v sále nouze /Áda Litvan, Říša Šerý.../, bylo by to krásné. Ale jinak za Tvou snahu poskytnout těmto pořady budějckému trampingu, v posledních letech nepříjemně stagnujícímu, povzbudivou injekci, upřímněj dík. Konečně, nadšený ohlas večerů hovoří za vše. Za plus by se dala uvést i minivýstava trampského kresleného humoru, škoda jen že při repríze pořadu už toto chybělo. Ale v zákulisí se proslýchá, že by to neměl být žádný problém. A tak stačí s sebou na příští pořad vzít to, čím se kdo chce kamarádům pochlubit. Možno vystavovat fotky z vandru, rukodělné práce, řezby i malířské produkce a i trampská próza a poezie by jistě přispěla k ještě lepšímu průběhu těchto "slezin." Apelujeme na vás. Ale abychom tuto malou recenzi ukončili. Jediným stínem večera byla smutná zpráva o smrti Jarky Mottla. A tak se na rozloučenou zahrála jeho píseň Bessie, kterou celý sál zpíval s takovým elánem, že by Jarka měl určitě radost. A tak je to správné...

Závěrem pro ty, kdo by se chtěli sami přesvědčit. Přijďte. Další pořad bude 5. června /věnovaný budějckým trampským písničkářům/ a posléze 8. července /pokud mě sluch nemýlil/ - západočeskému kraji...

T. O. ZLATÝ KLÍČ

VĚNOVÁNO TRICETINĀM ZLATÝHO KLÍČE

snež

DEKAMER O TOM CO BYLO

Nebudu-li tvrdit, že osada Zlatý Klíč je v trampingu pojem, pak musím tvrdit aspoň to, že patří k nejznámějším osadám v republice, ať už pro své kvality nebo pro své zvláštnosti, recese, často i peprné fámy. Zvolím-li pohled jižana, pak musím říci, že rozmach budějovického trampingu v 60. letech má přímou úměrnost s častým výskytem Zlatého Klíče v jižních teritoriích. Mnohem důležitější je fakt, že ten rozmach byl provázen zve nutím lašky trampského intelektu. Zlatý Klíč nikoho nevyučoval, ale byl opravdu elitní osadou, jejíž vliv se lavinovitě šířil ať už šlo o nové pojetí trampské písničky, o vztah k přírodě, celkové vystupování nebo oblečení. Přineslo to i opičení, ale opičit se doslova, na to měla málokterá osada. Byly tu i osady, které Zlatý Klíč zaravě vyhecoval a ty se ubíraly vlastním stylem ke stezce na níž pak byly Zlatému Klíči zlatými rivaly /Hvezda Čumavy, Hvezda Jihu, Jižní Tornádo či trampské společenství Šmečka - viz kamarádství, třibení, ázorů, spory, trampské znění a znovu kamarádství./

Budějovický trampingu 60. let znamenal vznik 60 osad. Zapředu-li s trampingem té doby trochu nostalgický ovor, dostaneme se v řepky ke Zlatému Klíči. "Klíčáci" nebo taky "Zlaťáci" prostě mlžou za všechno. Zajímavé přitom je, že mlžou za všechno hobe a to je asi to nejlepší co se dá vůbec o někom vyprávět. Tu prav u o zve nutí trampského intelektu vkusně pokládal trampský časopis Jižní stezka a poklades kvality zpívání u chň byly postavené pďiové úspěchy Hinesangrů, Litavice a táků. A nakonec je tďou ožinovou šepici šmekám přeá vřností trampingu, kterou "Klíčáci" nasákli už v pubertě. Hvezd osady sečí, protože ona vřnost je zlatým klíčem třicetiletého t vání Zlatého Klíče a o něco mladšího "hobousáckého" zpívání.....

První "Klíčák", kterého jsem poznal byl kytarový fenomen z Hladna, Zdena Rott - Urquell. Psal se rok 1960 a Zdena tukovou dálku dojížděl na budějovické sleziny v hospodě Na Šchůkách, kam chodili kamarádi Míla Hanuš - Dedeč, Stanča Zíka - Čija, Zdeněk Valut - Fogul, Marta Hrkalová /zpěvačka Smolař/, Robert Lošek - Berta, Juda Langan - Puby, repík Langman - Bimba, Eda Formánek - Limpy, Vašek Formánek - Vendy, Karel Jakeš - Kayman, Honza Kotvald - Hnsa, Vojta Rybák, Karel Bulík - Sidol, Borrek Petrovič - ~~xixx~~, Běda Rušák a ještě pár kluků.... S fenomenálním Zdenou Rottem jsem prožil asi 20 slezin a pár vandrů. "Roták", jak jsme mu na jihu říkali, nadeloval nálacu a kasánou muziku všude, ale já jsem tuhle krásu musel vyměnit 1. listopadu 1960 za samopal. Hvezdalo se mi, že se může přihodit i něco horšího. Stalo se. Začátkem dalšího roku jsem dostal zprávu, že "Roták" už není. První klíčácká vlastovka na jihu a už není. Odletla do věčnosti, ale Zdena Rott nevyblednul. Ještě dnes se na něho na jihu vzpomíná s láskou a obdivem, jako na svobodného tuláka

na jihu vzpomíná s láskou a obdivem, jako na svobodného tuláka se smělým barytonem, obyčejnou kytarou a zázračnými prsty vyluzujícími krásné tóny a ohníčkářskou radost povodí Švarcavy a Malše...

Mým druhým "Klíčákem" byl Wabi. Dva roky jsme byli prakticky v denním styku a domnívali jsme se, že se známe. Omyl. Denní styk není všeobecným kukátkem. Pár ohníčků dá lidem víc, než dva roky denního styku. A my jsme těch ohníčků měli devadesát. Taková věc se mi už těžko přichodí. No, byla to nádhra. Dílem náhod i reality a tehdejších příčin jsme s Wabim tři měsíce tábořili na Slunečné pasece pod Křemešním, tudíž na Vysočině. Dlouhé a dlouhé hodiny jsme prokecali a prozpívali abysme pak zase vychutnali krásu dlouhého mlčení. Občas nás navštěvovali budějcký Mogul, brněnský Muf a pražský Čarli. Stálým partákem našeho léta 10.6. - 10.9. 1970, byl malíř Pavel Petrák. Baštili jsme houby ve všech úpravách, kopcem malin završené a naším hlavním nápojem byla voda z nedaleké Křemešnické Stríbrné studánky. Wabiho jsem si vždycky vážil, ale od léta 1970 ho mám rád...

V červnu 1968 jsem kromě Wabiho poznal i pár dalších "Klíčáků", jmenovitě Caniho, Jáju, Kotě, Banditu a jejího Jardu, neboli slečnu Křížkovou. Stalo se na sněmu Unie, kde jsem zastupoval pražskou Unii, ale holky z Klíče mě jako rodilého budějčáka vzaly mezi sebe a mají to u mne navždycky dobrý. Trochu tomu napomohl Mogul s nímž jsem si u ohně zazpíval / po osmi letech/ písničky z repertoáru Zdeny Rosta... Začátkem roku 1969 jsme postupně poznával "Klíčáky" Klobana, Salu, Mikiho, Míru Navaru, Peteho a Wensiho. V poměrně čilém kamarádkém styku jsme byli s Mikim až už přes spolupráci na časopise Trailš nebo přes spolupráci na trampských soutěžních večerech Trailš Songs, pořádaných pětkou Wabi, Miki, Měch, Kayman a Kristák. Nosnými kapelami těchto večerů byly skupiny držitelů Port - Hoboes s Jarkou Vrbovou a scarabeus. Lepší atmosféru trampských zpěvových večerů už jsem nikdy nezažil. MIKIHO jsem sežral jako studnici nápadů a "umravňovatele" Wabiho...

Na jaře 1970 jsem nahlédl do Mikiho "života v bedně". Wabi s Mikim tehdy nahrávali na pásek každý po třech písních pro autorskou soutěž Porty. Já jsem potřeboval provést totéž, tak mne kluci pozvali. V sobotním odpolední jsme to zvládli a jak se setmělo, začal nádherný po kravní potlach, jakej už si s nikým nezopakuju... V sestavě Miki, Lipka, Wabi, Kayman, Kapitán Kid jsme se radovali z noci a svítání. Kapitán Kid měl s sebou zpěvačku a kytaristu z jeho tehdejší nadupané trampské skupiny Zelený příšery. Tihle tři zkoušeli předvést to, co jinak dělali v sestě. Vypělili ryvolovky i idovky a vyšli z toho jako houkej favorit Porty. Kapitán Kid byl tehdy v oslnivý formě a Wabimu s Mikim už se dva roky dařilo všechno na co sáhli, včetně ustálené sestavy Hoboes s Jarkou a Pedrákem. Ten sobotní potlach v "bedně" měl kromě krásného zpívání i krásný čtivo a krásný řeči. A do té krásy zpěvu, povídání, smíchu a pohody a letícího času nám Lipka uklohnala strašně dobrý špagety...

Ten rok přinesl Hoboes druhou Portu. Bedna vod whisky se stala rozhlasovým hitem, ale jinak byl ten rok dost smutnej. Ještě před finálem Porty skončila činnost Unie a v souvislosti s tím zanikly i časopisy Jižní stezka, Trail, Les, Bambuko, Hobo press, Tee-Pee, Pacific Express a další. Houkej favorit Porty vlivem tragické autohavárie v Ústí n. Labem /Zelené příšery Kapitána Kida/ nesoutěžil. Na hraní nebylo pomýšlení. V troskách auta našli svou smrt Kidovi příbuzní a kamarádi z osady Island.

V létě 1970 jsem byl poprvé na Hazardu. Večer, noc a den jsme tam prožili s kamarády, které už jsem znal a taky s kamarády, o nichž jsem dosud jen slyšel. Způsob léta byl deštivě ponurý a stejně ponuře tehdy vyhlížely exteriéry a interiéry Fort Hazardu, což signalizovalo ještě kopce práce. Od těch dob se asi "hazardáci" dělí na návštěvníky a pracující. Sestava byla dobrá: Miki, Pade, Tošna, Pete, Malá Jana, Tony, Fajfka, Golém a přijeli i kluci z vinice.

Na velikonoce 1976 jsem byl na Hazardu podruhé. Prahu jsem opustil s

Klobanem a Jarkou Vrbovou a na Hazard jsme přijeli v 10 večer, tedy v době, kdy se vše do plné krásy teprve rozjíždělo. V průběhu slunečných velikonočních dnů s 20 stupni celsia jsem se radoval v sestavě Miki, Lipka, Mabi, Kotě, Fade, Tošna, Eddy, Jarka, Marcela, Zuzana, Jája, Doktor, Jirka, Tunki, Koban, Fejka, Tony, Míla, Učeaník, Boží, Milan, Malá Jana / to nejsou zápisky, to je paměť/dětskej stůl byl tenkrát vohromě obloženěj - a teď už jsou to dospěláci... Pohoda byla náramná a práce bylo taky dost. Cbojí mi dělalo dobře a při práci se vedou krásny chlapcký řeči, filtruje mozek a něco v něm zůstává na furt. Káceli jsme stromy a pak z nich dělali zásobní potravu pro krb. Taky se mi podařilo vyniknout, když jsem vykounal přepravu obrovského vidlisového kmene ala totém pomocí dvou koleček až na to pravý místo - k ohništi. Hrajinou velikonoce byl ale Kloban. Šel zánět spojivek a se slizami v očích mířil auták na trati dlouhý skoro 200 km. Ten zánět mu na Hazardu dost kelik náladu a hazardácký holky pohotově vymyslely vejplach borovou vosou. Co se stalo je dnes k smíchu, ale tenkrát to bylo dost morbidní. Oči postiženého byly omylem vypláchnuty peroxidem volíku a Koban řval jako když ho na nože bere. Ovoz, ošetření v nemocnici a převoz zpět na Hazard zvládla dobrá a hlavně strážlivá duše Zuzana. Koban se opět ponořil do zábavy a když byly velikonoce definitivně u konce, sednul si v černých brýlích za volant. Po pravici vyjukanou Jarku a za sebou totálního neřidiče Kaymana, se slizami v očích mířil k Praze.....

Po osmiletý pauze jsem na Hazard přijel potřetí. Bylo to v létě 1984, kdy se oslavovala úspěšná "holčičí" EXPEDICE západní Sumavou. S "Klíčáčkem" holkama šlapala taky Zvelína a tak jsem byl na Hazard zvaněj. Potěšilo mne, že jsem tam konečně poznal jednu z prvních osadnic Klíče, vliďnost samu - Kestty. Pokud jde o "holčičí" expedice, tak tomu hrozně fandím. Myslím si, že expedice kluků mají v sobě kus flegmatického veteránství, ale u holek je to úplně jiný. Takový šáký svazí, křenký, raoutaný a diví... jako kdyby to bylo úplně poprvé... Jinak jsem registroval, že na Hazardu bylo postaven let investováno něco mazelů a taky nějakej peníz. Napadlo mne, co by asi dneska bylo s Klíčem, kdyby sešel svou pevnost Hazard....

Je dost poivný, že jsem nebyl přímým svědkem rannejch časů Klíče, ale našinec nemůže být vůle. Když se Klíč narodil, měl jsem za sebou rok šlapání v povodí Vltavy, Keltě, Stročnice, Řezáčku, Muncáku, Lu nice, Polešnice, Jilčáku, Šborováku, Švarcovy... Klíč byl v Bechyni a já v Budejčích, kde do roku 1 60 a jako o Klíči ještě nic nevěděl a kde se žilo z počinajících kontaktů. S Bobem Burikánem, Tonym a Anđelou a s vrstevníky z progresivní rašský osady Colony jsem se seřifem Lapinem. V šestatým roce jsem šel na vojnu a po ní byl na dvaacet let v raze, kde jsem byl počinaje lucernou i bý svědkem nejhojnějich let klíčáckého zpořáání a měl jsem radost, že Klíč bráznil jih v místech, kudy se tabali logul a klíčák vedena Host.... a to je šestadvacet let.....

z připravovaného sborníku k třicetinám státního Klíče sepsal
Kayman

Druhý dubnový týden ve volných víkendových dnech se konalo v Českých Budějovicích krajské kolo Porty, kde se konečně /oproti oblastním kolům/ bojovalo o přímý postup do Plzeňského finále. Členové redakce Jižana spolu s ostatními kamarády z budějovických osad zde konali dobrovolnou pořadatelskou službu a z jejich iniciativy vznikla tato malá reportáž o věcech kolem Porty pro ty, kteří neměli to štěstí zúčastnit se. Jsou to řádky víceméně stručné, sa, o vyprávění by zabralo místa nejméně na pět stran a tolik možností nemáme. Proto se předem omlouváme, jestliže nenajdete v těchto místech to, co jste zde snad doufali nalézt. Následující řádky totiž přináší především stručný výčet kapel /a jejich charakteristiky / bojujících o pocty nejvyšší....

KOLÁČ - ve své snaze po moderním folkovém projevu se dostal k muzikantské virtuozitě, ale zároveň do dramaturgické a aranžérské slepé uličky. Není pravda, že co je složitější je i pokrokovější, umělečtější a lepší. V jednoduchosti je přece krása.

NAZDÁR - z Písku se představil jako sympatický nováček. Hrál podle svého mínění folk a country, podle poroty to však působilo spíš trampsky. Vláda Moroz umí složit písničku. Jsou mladí a k opravdovému dobrému výkonu budou muset teprve dospět. Měli problémy s rozladěnou kytarou a s některými manýry ve zpěvu /"nebeské hodiny"/

MADLO - hrálo osvědčené folkové hity a mělo úspěch nejen u poroty, ale i u diváka, díky tomu, že se jednalo o studenty, které podporovala celá klaka z gymnasia. A i když měli slabší doprovodné hráče, hlavně díky zpěvu a talentu Lenky Jakschové a muzikálnosti Radky Štampachové sklidili zasloužený úspěch, který byl korunován cenou diváka.

SAMOTÁŘI - ze Bezámova Ústí oproti Samotářům z Týna n. Vltavou /kteří zpívají tradiční trampskou píseň z "první republiky"/ přivezli "trampgrass" poznamenaný nepřesnostmi ve vokálech a doprovodu. A ačkoliv se jedná o kapelu, která nebojuje na Portách poprvé, stále ještě nenalezli svůj osobitý výraz a styl. Světznámý Pennesse Altz však zahráli s citem pro styl a zdá se, že se v kraji konečně po přestávce objevila "nová" trampská skupina.

VLHET - Na zkoušce se jim dařilo líp než v soutěži. Pavel Karnáš dovede hrát stylově na klavír a violoncello, protože / a přestože/ má klasické hudební vzdělání. A kdyby byly stejně dobré i pěvecké výkony bratří Štampachů, měla by jihočeská folková scéna asi další špičku.

PHM - je folková kapela, které se daří vkusně spojit zvuk elektrické kytary s akustickými. Trochu lepší výslovnost při zpěvu by jejich členům neškodila. Celkový výsledek tak začne hunit, i když kapela hraje jen tři slaby.

VANDROFK - hraje tak, jak název napovídá. Konečně se v kraji objevují skupiny, které v rejstříku zájmů chyběly. A i když se snažili publikum "rozvařit" svým švandovým repertoárem, k rozkřbání bránic by kapela potřebovala suverénnější, odvážnější projev...

LOUŽE - i když v Táboře v oblastním kole obsadili 1. místo, zde se jim dařilo také dobře. A i když podle názoru poroty neudělali oproti loňsku žádný velký pokrok, máme v kraji další dobrou folkovou kapelu. Větší péče, kterpu asi věnují vokálům, se projevila na trochu slabším instrumentálním doprovodu, zejména v rychlejších písních.

ŠUP - předvedl zcela inovovaný čistě instrumentální repertoár. Lojza Postl hraje na mandolínu výborně, ale výkon kapely "zbaští" publikum a porota beze zbytku tehdy, až bude hrát zcela virtuózně. Má na to. Publiku se zákonitě líbila moravská "Eště si ja..."

NÁHODA - skupina, které celá redakce s blízkým okruhem kamarádů ne-smírně fandí a drží palce a tak se možná někomu bude zdát toto vyzná-ní zkreslené. Ale jak již bylo řečeno, tyto názory nejsou naše, ale odborné poroty, která usoudila, že Náhoda od loňska vyzrála a ačkoliv byla v oblastním kole postižena odchodem kontrabasisty, na krajské ko-lo se jí už podařilo sehnat náhradu. "Basák", ač původně bigbiták, se dokázal v této hudbě orientovat tak dobře, že nejenže v této soutěži uchu hudebního kritika už nechyběl ve zvuku kapely "spodek", ale na-víc své kvality prokázal i na večerním jam sessionu. Skupina hrála hezké písničky od známého tria Peter, Paul a Marry, ale měla by od jmenovaných převzít i jemnější cit pro dynamiku. Zlatým hřebem skupi-ny, která se příjemně poslouchala, byla zpěvačka Renata Hájková, kte-rá po právu získala zvláštní cenu za vokální projev.

MARINGOTKA - v oblastním kole hned navázala s publikem kontakt, ostatně jako vždy. Porotu jen trochu mrzelo, že v oblastním kole jejích re-pertoár pro soutěž zůstával příliš konstantní a v kony jednotlivých hráčů sice suverennější, leč nikoliv kvalitnější. A i když si Maringotka vzala připomínky poroty k srdci a v krajském kole již hrála písničky které jsme ještě neslyšeli, přesto to nebylo letos to, co dokázala provést s publikem v uplynulých ročnících. Rozladěná kytara a jakoby celková nesehnanost kapely odvedla svou práci. I Standa Švarc si zazpíval méně než jindy, tentokrát však pravděpodobně ke škodě věci.

FOLK BLUES BAND - z Loučovic zahrál v oblastním kole tentokrát už stylově blues, zejména kapelník zpíval a hrál na foukací harmoniku víc než dobře. V krajském kole přidala skupina orpí výběrovému kolu i akordeonistu, který v posle ní sklaubě hrál i doprovobenou kytaru a to stylověji, než původní kytarista. Od le na učlali zase kus práce.

L + M - převedla velice hezký program z folkových písní Luboše Hrdlič-ky. A i když, jak v prachatickém výběrovém kole, i tentokrát zůstáva-la slabším ne ostatkem Miluščina slabší intonace, tentokrát se jim technicky toto vystoupení vyvedlo mnohem lépe, takže zanechali velmi milý dojem i když to stačilo jen na 4. místo. Ale postup mají zajištěn.

ZLUNA - vložila svou posle ní písní příspěvek k lyrickému bluegrassu a lepší se každým vystoupením. Podle poroty další kandidát jihočeské špičky, nastěší hráčící jiným stylem než Roháci. V krajském kole vybojovali 3. místo a uvidíme je v Plzni.

STELA - potvrdila své kvality. Děšíme s , až Petr Henschel postčuje a bude mít čas postavit opravu sobilní kapelu. Agropó - je šťastným majitelem pěkného "basu" a písničkářského talentu. To vše zajistilo skupině 2. místo a tím i postup.

ROHÁCI - když začali hrát, v sále ja oby se rozsvítilo, zvládla po-hoda a příjemno. Skupina, z jejíhož projevu by měl ra est i starý pan Scuggs a která dovede vyhov t trampeskému járo u a zahrát nejen na pociích, ale i na různých osadních akcích / a daří se jí to tak, že je na ozřehání/. hrála muziku, která si na nic nehraje a snad i pro-to osáhla ohlasu u poroty i u diváků a po právu získala v krajském kole 1. místo a právo reprezentovat jih v Plzni. Roháci po sve více než desetileté působnosti na jihu Čech /pozor - jsou starší než Roháci z Lokte/ zaslouží konečně se svým bluegrassem nejen uznání na roční-cích Banjo jamboree či dřívějších Vyškovských festivalech, ale i uzná-ní v celostátní působnosti. Je to "černej kůň", jemuž se doposavád lepší směla na paty. Tak na Lochotíně fanděte...

Hosty krajského kola Porty v Č. Budějovicích konaného 11. - 13.4.86 byli: NEZMAŘI a SEM-TAM, kteří názorně předvedli, že mezi krajskou špičkou /byť nesoutěžící/ a mnoha soutěžícími není tak velký rozdíl. Kytarista STANDA KAHUDA má vtipné a inteligentní texty. Při jeho mládí máme naději, že k proslulým jihočeským písničkářům přibude po jeho návratu z pedagogické fakulty v Plzni další. KASTELANI rovněž odvedli

dobrý výkon a další host, HONZA BICAN /zářící na večerním jammsessionu/ si na závěr svého vystoupení k doprovodu pozval i "směšku" z přítomných muzikantů. TRÁBNĚŠTÍ PÍŠCI se svým repertoárem předeví celkové osvěžení, oproti MIN. JUNG. ŮM, kteří v nové sestavě přerouví síce hezkou muziku, avšak již hodně vzdálenou od trendu, pro který je Porta určena. A tak se staří SANCŤÁŘI se svými "historickými" hity nestačili civit...

A protože máme ten vzácný dar dokázat otravovat vždy na těch správných místech, podařilo se nám i provést minianketu a položit několika vybraným kapelám a lidem kolem Porty řadu otázek, o kterých jsme se domnívali, že by vás snad mohly zajímat. Posuzujte tedy naši anketu shovívavě. Zde je:

1. Co pro tebe znamená Porta?
2. Co si představuješ pod pojmem trampská píseň?
3. Proč je v současné době tak málo kapel jí hrajících?
4. Koho tipujete na postup?
5. Adas i myslíš, že má z přítomných zp. váků nejhezčí mužský a ženský hlas?
6. Jak si myslíš, že by publikum přijalo trampský evergreen 30. let?
7. Myslíš si, že je Porta lepší nebo stagnuje?
8. Co by z nás mělo být a není?
9. Která sku ina se ti nejvíc líbí?
10. Jezdíš taky na tramp? Kam?
11. Líbí se ti co hraje?
12. Kdybys byl suiška, co bys asi o vlnku alším ostám?

... a odpovědi....?

HÁŤŤŤ:

1. Příležitost zaměřit si s chutí pro lidi, která to začíná. Je to kus života a příležitost pro kapelu s chceš-li to slyšet, tak i o lezový nástek pro Nashville.....
2. Je to říčníka, která se má hnat do široké okoli. Vy jsou follová skupina a přitom jsme hráli žánrovu říčníku takosí, která je přede všem trampská. Ale náš je to vlna n' obrazu všechno včetně co hraje na kytaru, i když je to třeba něco o. klobouků.
3. Ano, líbí mě neví. Spíš je málo kapel, které s ní vystupují.
4. Klobou, klobou, sup.
5. Spíš je málo lidí, kteří se k tomu připojují.
6. Kapely jsou na obou stranách, ale není to skupina, která by byla naprosto má a v nich převládá ostatní. Je koda, že porta se stává malými kací a vlastně i sčasnými zřetelnostmi a že na ní chodí lidé, kteří neví o trampingu a o lešce s kterým kolikrát třeba písníky i klobouky.
7. Mělo by být víc o něho času. V oblatních letech byly organizovány i country bály, zle to chybí. V přítomnosti jist lidí máti příli
8. Vánoční, lepela.
9. No, teď už není málo. Spíš máve. Má nové tolik času a tak jen tak na "soustředění" do štáhlav a racholusk. Jinak spíš po koncertech.
11. Asi jo. Jinak bychom to nehráli.
12. Lepší publikum a to celostátně.

MARINGOTLA:

1. Dneska momentálně ostudu. Moc nám to nešlo.
2. Taková dobrá muzika, která už na Portách není.
3. Snad se bojí zneuznání a toho, že by nešli s trendem doby.
6. Publikum určitě, ale porota? Současná situace není podle nás různová a kdyby to šlo, jistě by se hrály z fleku.
7. Úroveň kapel je lepší než v uplynulých letech, ale objevují se zde i takové směry, které nemají nic společného s původním záměrem, pro který byla Porta založena. Ať už jsou to bigbeatové vlivy

nebo přílišné experimentování.

8. Těžko říci.
 10. Všude tam kde jsou dobří lidé a dobrý pivo....
 11. Nám ano, ale záleží přece na publiku. Jen dneska to nešlo.
 12. Najn publikum a větší neustranost. Zrušit porotu a nechat rozhodovat diváky.
-

ŽALMAN:

1. Setkání s kámošema s kterýma jsem se dlouho neviděl, dobrou muzikou a dobrou písničkou.
2. V podstatě vypovídá o životě té části mladých lidí, kteří jezdí ven do přírody, jak žijí přes týden... Je to výpověď lidí, o kterých vím, že mají rádi přírodu a jejichž kamarádky vztahy jsou pevnější než kde jinde.
3. Připadá mi, jakoby kapely, které se dostanou na vrchol, najednou neví co dál, tápou a nakonec se třeba i úplně odkloní od své původní cesty. Proto jsme taky tady v Budějčích začali dělat pořady trampských večerů s trampskou písničkou, abychom navrátili to pravě zpívání mezi lidi. Ježdění po festivalech není všechno.
5. Josef Pospíšilík ze Ztuhly a Renata Hájková /Kikina/ z náhody.
6. Rozhodně spontánně a bezvačně.
7. Pokud bude jezdit na Portu alespoň 50% trampského publika, které má zájem o tento druh písni, bude to dobré. Ale v okamžiku, kdy se za to "vybojancu", začne asi vývoj směřovat jinak.
8. Na Portě by rozhodně měly být starší trampské sbory, lidé zabývající se o ou klasickou písni i když by vystupovali třeba jen jako hosté - viz samotáři. A rozhodně by nemělo být na závedu pozvat třeba ze zahraničí nějakou skupinu hrájící tuto muziku, aby byla možnost konfrontace.
9. Všechny skupiny ze hrájící jsou zhruba na stejné úrovni, málokterá převyšuje ostatní. Ale jsou i světlé výjimky. Např. SAM-PAM.
10. Má tolerantrjšího publika. Asi v tom smyslu, že dřív, když byly nějaké pořadní koutky, jezdilo na ně především trampské publikum, které fanilo všem, káčko napříkla: dnes v "kotli" na Lochotíně jakoby lidi očekávali hlavně hosty... Na kapely - a především mladé - to někdy působí až expresivním dojmem, když lidi řeknou nic. Taková expresivní povzbudivá injekce o publika by ozona nebyla na škodu. A budu se jen opakovat, řekau-li, že by by by ozona nebyla pozvat na Portu třeba trio Peter, měl a Mary nebo Joan Jazovou, vlna ne vzory se la stejněc jsme začínali, bylo dnes již nestory folku, bylo by to nadherné. A pak ještě aby v na otě zůstali lidé, kteří ji se necíleli, starý organizační štáb, který už má bohaté zkušenosti a je zmlukou, že osta bude v dobrém slova smyslu rozhořovat...

ŽALMAN:

1. Je nám slovem zpívána náhera, která se rozprostírá z jeviště do všech možných koutů, kterými se touháme. Její dvacetiny ukazují, že není samoúčelná. Je jen překoda, že v rámci sbory je trampská píseň na listuru.
2. Jeatřicet let ježdění mi našeptává, že trampská píseň je všechno to co zpíváme u táboráků. Protože kdyby tomu tak nebylo, tak by se třeba určitá píseň k trampským ohňm ne ostala.
3. Moderní trampská píseň dosáhla hlavně peostřenictvím bratří Rvolvů a Kapitána Kida svého vrcholu a v současné době čeká na nové samorostlé autory, kteří půjdou v jejich stopách. A taky to snad bude tím, že se dost odlišně odklání od folku, který je dnes v módě....
6. Bylo by to příjemným šokem.
7. Hostě po všech stranách, tj. instrumentálně, interpretačně i úrovni textů /texty jsou ovšem někdy přechytralé a nedají se tudíž u ohňů zpívat./
8. Přehlídkový recitál trampských písni 30. let. Interpreti by se ještě našli....
12. Ten elán uplynulých dvaceti let.

- V budějovické bedně proběhl 8.4. už II. večer trampské písně. Viz zpravodajství na předešlých stranách.
- 7. dubna se trampská veřejnost navždy rozloučila se zakladatelem trampské písně a starým parlem o osady "Ztracenka" Jarkou Hottlem. Opustil nás ve svých 86 letech kamarád, který pro naši věc udělal tolik, že jeho památka zůstane navždy zachována. O jeho díle se můžete dočíst v chystané stati v příštím čísle....
- Tradiční posezení na campu T.O. Sosna s opékáním kusů prasečí mrtvoly se odehrálo v termínu 19. - 20.4. Škoda jen, že počasí se svými častými přehánkami mu příliš nepřálo.
- Osada Divoký Bizon z Prahy pořádala v tomtéž víkendu v Šebánovicích trampský Maškarní bál s hodnotnou "tombolou" i stylovou country hudbou. Křepčilo se do rána.
- Když už jsme u těch bálů. Jakoby se s nimi rozorhl pytel. I Budějovice nemohly zůstat pozadu a tak postavám navlečeným do šatů z minulého století vyhrávala Maringotka, Bárka a Vodáci.
- I naši Deněk nás přijel potěšit svojí písničkou a tak jsme si ho 24.4. v novém Vrátně rádi poslechli....
- 25. června 1876 se odehrála krvavá bitva na Lit le Big Hornu. Letos je to už 110 let. Najde se nějaká osada, aby z tohoto výročí něco vytvořila....?
- Poslední víkend v dubnu se v Novohradských horách konala brigáda na pomoc lesům. Zúčastnilo se jí nemálo trampů i ocharanářů, kteří zasadili přes 6000 /!!!/ stromků....
- II. ročník Ůvachtand pořádaných T.O. Třínetrové vodopády je plánován na 5.7. Bližší informace prý kamarádi ještě dohlají....
- 8. července by se měl též konat, tentokrát již IV. Večer trampské písně. Jak jinak, než zase v "Bedně"....
- T.O. Satan upustila od pořádání tradičního již skotského pochodu a chystá něco jiného. Prý až na podzim, tak se česko přepřipit....
- Kdo by měl zájem o brigádu v lese / obžínání stromků/, večerní táborák ap..... nechť se rychle ozve na adresu redakce. Koná se asi 14. června. Můžeme přijmout jen omezený počet zájemců.
- podle zatím nepotvrzených informací by se měla v termínu 6.-8.6. pouštět voda z Kámovské přehrady. Je to příležitost k pohodlnému splutí dálše bez obav z rozbití loží o kancitě no. Vltavská flotilo, co vy na to....?

Další číslo Jižana by mělo vyjít až v Měsíci lovu a tak vám všem, kamarádi přejeme ty nejhezčí zážitky na vašich velkých trailech v letních měsících a na podzim

A H O J

redakce.